

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

med Forandringer oversat efter A. v. Kotzebue
og J. G. Guelden af G. T. Bang.

Titel | Title:

Maleriet eller Kong Pharao's Datter : Lystspil i
tvende Optoge

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Trykt hos B. Brünnicke, 1806

Fysiske størrelse | Physical extent:

64 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.



270

270. c.

56. - 47- 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°



1 1 56 0 8 00420 7 + Rex



2

M a l e r i e t

eller

Kong Pharao's Datter,

Lystspil i tvende Optoge.

Med Forandringer oversat

efter

N. v. Rotzebue og J. G. Suellden

af

G. L. Bang,

Fuldmægtig i Rentekammeret.

Kjøbenhavn 1806.

Trykt hos B. Brännich,
Nifelsplads No. 127.

P e r s o n e r n e .

Amtsforsvalter Toppel.

Frisk Toppel, hans Søn.

Rask, dennes Ven.

Konrad, en Uhrmagersvend.

Filippine, hans Mesters Datter.

Lesbo, en rig Nagerkarl.

Raps, Bert i Vindruen.

En Oprarter i samme.

En Marqueur i Bertshuset Hotel du grandNord.

(Skuepladsen forestiller en Gade. Paa den ene Side: foran et Kaffehuus med en Vindrue som Skildt, uden for Huset et Træ, hvorunder to Stole og et Bord; længer tilbage Lesbo's Huus og et andet med et UrtekræmmerSkildt. Paa den anden Side: Filippines Faders Huus med et UhrmagerSkildt.)



Første Dyt og *)

Første Optrin.

Rask og Frisk

(sidde udenfor Bertshuset Windruen og drikke Punsch)

Rask. (med Glasset i Haanden) **Trakteurens**
Skaal!

Frisk. **Contra!** (flinker)

Rask. Er Du gal, Karl? Takker Du for
Din egen Skaal?

Frisk. Saa er snarere Du gal, som drik-
ker Din egen Skaal.

Rask. Trakterer ikke Du?

Frisk. Nej, Du trakterer.

Rask. Sagde Du ikke, om jeg vilde gaae
herhen og drikke et Glas Punsch med Dig?

*) At Hr. Professor Rahbek ved en vis Lejlighed har med
sit vante vittige Lune omarbejdet det første Optrin, og
venstkabeligen tilladt dets Brug saaledes, her jeg ikke
lade uanmærket.

Griff. Løvertimod, min Broder, jeg sagde, jeg havde lyst at gaae herhen og drikke et med Dig. Med Dig! forstaaer Du, paa Din Regning.

Rast. Saa er jeg bange, vi komme til at falde Borten ud at takke for Skaalen, for saa bliver det nok ham, der kommer til at traktere os begge.

Griff. Det er sagtens ikke første Gang, men efter det sørgelige Dødsfald, her nylig er indtruffet — —

Rast. Hvem er død?

Griff. Puffen, min søde Broder! Det er sandt, Du var her ikke forleden, da den formeligen blev begravet.

Rast. Du tager Fejl, mon cher, den kan ikke være mere end bisat, og det endda i et Lighuus. Jeg kjender Puffen; den har, som Ratten, ti Liv; den er i det allerhøjeste kun stindød, og kommer snart til Live igjen.

Griff. Nej, ret Alvor! Han derinde har erklæret, han ingen Credit giver mere. Du maa altsaa være saa god, at betale.

Rast. Med stor Fornøjelse, min Broder, naar Du vil laane mig Pengene.

Griff. Jeg har Pinedød ikke en Skilling hos mig.

Rast. Og heller ingen hjemme! Ditto Pinedød, min allersødeste Broder.

Griff. Men, det er jo dog ikke saa længe siden, Du slog en Jøde ihjel for 100 Rd.

Raff. Siger og skriver 45 Rd. Dansk Courant, valuta annammet, hvorfor taknemmeligst qvitteres. Det maa imidlertid dog være en Tid siden, min Broder, for han er alt staaet op igjen, og render mig paa Dørene om sine Penge.

Griff. Nu ja, men 45 Rd!

Raff. O, hvad er det nuomstunder, min søde Broder, ja, i forrige Tider!

Griff. Begynder Du nu ogsaa at klage over Tiderne?

Raff. Nej, Gud gjør jeg ikke, min Broder! De vare gode nok til mig, var jeg kun god nok til dem. Men Du, Højskærede! Du maae jo nødvendig have Penge. I forrige Uge, veed jeg, Du fik 100 Rd. sendende til Din Manuducteur; for det Du havde skrevet hjem, at Du nu endeligen skulde op til juridisk Examen. Apropos! Du gif dog vel ikke op?

Griff. Nej, min Broder, for ikke at falde ned.

Raff. Da gav Du sikkerlig heller ikke Din Manuducteur Pengene.

Griff. Sandt at sige, min Broder, var der et Par Maxuductricer, der gif ham i Forkjøbet.

Griff. Ikke mere end billigt: Du havde vist ogsaa besøgt dem tiere end ham.

Griff. Vel muligt, men hvad gjøre vi nu?

Raff. Gjeld.

Griff. Og saa?

Raff. Da Capo.

Frisk. Og siden?

Rask. Encore.

Frisk. Og til Slutning?

Rask. Til Slutning en Entrée eller en
Sortié; ligesom Du vil!

Frisk. En Entrée i Slutteriet!

Rask. Eller en Sortié af Byen og Lan-
det (Klunker paa sit Glas)

Frisk. Hvad vil Du?

Opvarteren. (kommer)

Rask. To Glas Punsch.

Opvarteren. (gaaer)

Frisk. Er Du gal, Menneſte?

Rask. Man maa holde Crediten vedlige,
min Broder!

Opvarteren (kommer med 2 Glas Punsch,
sætter dem og gaaer strax)

Frisk. Men, veed Du hvad Følgerne af
alt dette kan blive?

Rask. At Berten faaer 4 Glas Punsch
paa det sorte Brødt istedet for 2.

Frisk. Endnu noget langt sørgeligere;
min søde Broder! At ingen af os kommer paa
Masterrade i Aften.

Rask. (med et dybt Suf) Al ja!

Frisk. Det er den sidste Masterrade i Aar.

Rask. Hvor der vil blive dødt!

Frisk. Og alle de flinke Løser, som ville
bente der paa mig og søge om mig — forgjeves!

Rask. Og al den dyre Viin, jeg har ven-
tet paa, og hjemme vil søge om — forgjeves!

Griff. Og jeg havde gjort saa sikker Regning paa Dig, da jeg vidste, Du for saa kort siden havde laant 100 Rd. hos min Jøde. Han nægter mig ikke saadan en Bagatel, tænkte jeg; ved Venskabs Haand skal jeg betræde Glædens Tempel.

Raff. Jeg har aldrig i mine Dage gjort Regning paa nogen Ting. Kommt Zeit, kommt Rath, er mit Balgsprog. Men, da Du saa høimodig inviterede mig til at drikke et Glas Punsch med Dig.

Griff. Og betale for os begge.

Raff. Det var uden for Accorden! — Han er ved Skillingen, tænkte jeg, og en Femdalers Løp hænger der vel sagtens ud.

Griff. Men den fordomte — (gjør et Svip med Munden, som naar man trækker en Champagne Flaske op)

Raff. Men den fordomte (Smækker med Munden som til et Kys)

Begge. Løber alle hans Penge!

Griff. Og, var Vinen endda god!

Raff. Og, var Løsen endda tro!

Griff. Men —

Raff. Men — (gjør et Løb som ved en Færmate) Da Capo al Segno.

Griff. Hvad vil Du sige med det?

Raff. Vi have jo her bragt vore Følelser frem i en ordentlig Duet, og den maae endes saaledes.

Griff. Ja, i gamle Dage! Men her, har Du heller ingen Credit?

Kass. Nej, min Broder, men des flere Creditorer. Men, har Du ikke noget at seje ud? Et af Dine 2 Uhre.

Frisk. Mine to Uhrsjeder mener Du vel? De ere nagelfaste, min Broder! jeg har ladet dem sye fast, da den første Sneefaldt, og jeg gav mine Uhre i Forvaring paa Assistentshuset, for ikke at tabe dem ved den store Kanefart.

Kass. Det kalder jeg en prisværdig Forsigtighed. Det er ellers stor Skade; for her henne boer en Mand, der hedder Lesbo. Han havde ellers med stor Fornøjelse laant Dig paa et af dem Gjerdeparten af hvad, det er værdt, i det Haab Du aldrig løste det ind. Men her, er der da intet af Din overflødige Garderobe, Du kunde lade springe?

Frisk. Nej, siden det endnu ikke er blevet Mode, at Mandfolkene ogsaa gaae nøgne, veed jeg intet overflødigt. (beseer sig fra Top til Taae)

Kass. Det kan man kalde at være vel opstjortet.

Frisk. Det gjør mig ikke saa ondt for mig selv, som for alle de stakkels Glutter, der blive narrede ved at vente paa mig.

Kass. Og mig, min Broder, for Nationalindustrien, der bliver standset i sin Gremme.

Frisk. Nationalindustrien?

Kass. Ja, min Broder, Du kan slaae Dn Lid til, der bliver brygget 20 Glasster ægte Champagnervin mindre af Dansk Duemøg, blot fordi jeg ikke kommer paa Masteraden i Åsten.

Griff. O, gaae Du hen og læg Dig med
Din Duemøgs Champagne!

Raff. Og gaae Du hen og læg Dig med
Dine Løser!

Griff. Ja! — men hvad gjøre vi nu?

Raff. Indhulle os i Dampen af det ry-
gende Punschglas, min Broder, og tænke: sic
transit gloria mundi.

Andet Optrin.

Konrad (rejssefærdig, med en Badsæt paa Ryggen) De
Forrige, siden Filippine (i Vinduet)

Konrad. (uden at see de andre) Nu skal jeg
bort, ud i den vide Verden! — og maae forlade
min Filippine! — Det gaaer aldrig godt! —
for mig vil nok Dødningehvret snart slaae! —
og, saa begrave de mig i en fremmed Bye —
og Filippine faaer ikke engang at vide, at jeg
er død. — Naa, siden vor Herre da endelig vil
have det, faaer jeg vel at finde mig deri. Men
det veed jeg nok, at hvis jeg var i hans Sted
og havde saa mange Bjerger fulde af Guld, havde
jeg kjønt skaffet den stakkels Konrad et Par Hun-
drede Daler.

Raff. (sagte til Griff) Hører Du, lille
Broder? den stakkels Tyv er værre faren, end vi.

Konrad. (tager Mod til sig) Naa! — friske
Mod! — (banker paa Filippines Faders Huus)

Filippine. (I Binduet) Er det Dig, Konrad? Nu kommer jeg strax.

Konrad. Det er maaskee sidste Gang, at jeg hører hende sige: Nu kommer jeg strax. — Ak! naar man holder af en Pige, hører man saa gjerne, at hun siger: nu kommer jeg strax.

Frisk. (sagte til Rast) Det har han Ret i!

Tredie Optrin.

Filippine. De Forrige.

Filippine. Kommer Du virkelig for at sige Farvel?

Konrad. (trykker hendes Haand og nisser med Hovedet)

Filippine. Kan Du ikke tale, Du Stakkelt?

Konrad. (ryster med Hovedet og tørrer sine Øjne)

Filippine. Tag Dig det dog ikke saa nær! Et Par Aar gaar snart.

Konrad. Saa? — Hvoraf kom det da, at et Par Dage altid bleve mig saa lange, naar jeg ikke saa Dig?

Filippine. Jeg bliver Dig tro.

Konrad. Ak, hvem veed!

Filippine. Sy, Konrad! For 4 Uger siden var jeg første Gang til Alters; jeg var ret saa underlig tilmode, saa from, saa god, og der var rigtig ikke en falsk Tanke i min Sjæl, og saa tænkte jeg, min Konrad bliver jeg tro.

Raff. [sagte til Griff] Den Tos finder Du vist interessant?

Griff. [ligeledes til Raff] Forbandet interessant!

Ronrad. Men, om der nu kom en rig Frier, hvad saa?

Filippine. Na Snak! — Har Du hørt, at vor Gjenboe, den rige Urtekræmmer, friede til mig i Gaar?

Ronrad. [forfærdet] Hvad siger Du?

Filippine. Han kom som Gjenboe, med Piben i Munden og bragte en Kardus Knaster med til Fader, og næsten et heelt Pund Slikkerie til mig. Saa satte han sig ned og røgede og skede bestandig saa venligt til mig, naar jeg gik ud og ind. Saa taledede han grumme længe med Fader om Krig og Fred og alt saadan noget, ligesom han ikke havde noget bag Øret. Men, saa tilsidst sagde han, da han bankede Piben ud: Apropos Gjenboe, giv mig Eders Filippine til Kone! Jeg hørte det ude i Kjøkkenet, hvor jeg stod og bagede Pandekager, og jeg væltede af Forskrækkelse al Dejgen i Jlden. Saa hvidskede de en lang Tid sammen, og jeg var tilnede ligesom den Gang, jeg stod til Confirmation og Præsten begyndte at spørge mig. Saa kaldte Fader: "Filippine!" Jeg lod ham kalde 3 Gange, men, tilsidst maatte jeg dog ind med et Par Kinder saa røde, som Gløder. Saa stod da Urtekræmmeren op, trak sit Kalvekryds og sine Manskjetter frem, pillede paa Bysten, og saae ud ligesom han vilde sige noget; men, han kunde ikke saae et Ord

frem. Saa tog Fader Ordet, og jeg stak i at græde. Da Fader saae det, sagde han: naa, vær ingen Kar, Filippine! Jeg vil jo ikke tvinge Dig. Dersom Du endnu ikke har lyst til at giøte Dig, saa gjør et Knix for Gjenboe Urtefræmmer, og gaae saa Din Vej. Jeg gjorde gesvindt et Knix for Gjenboe Urtefræmmer, og gif saa min Vej.

Konrad. Og han?

Filippine. Ih nu, han gif omsider ogsaa sin Vej.

Konrad. Og siden sagde Din Fader ikke noget?

Filippine. Jo, han sagde siden efter adskilligt: at han nok havde mærket, hvad Klokken var slagen, at jeg holdt af Dig, og at han heller ikke havde noget imod det, for Du var en brav Karl og en flittig, duelig Arbejder.

Konrad. Men, naar han tænker saa godt om mig, hvorfor vil han da ikke lade mig faae Dig til Kone?

Filippine. Hvor Du nu kan snakke! Du maae jo først blive Mester, og det skal der Penge til. At sætte Boe koster heller ikke saa lidet. Vi have gjort Overslag over det, Fader og jeg; under 300 Daler tør vi ikke tænke paa at giøte os.

Konrad. 300 Rd. ere da heller ikke al Verden, naar Din Fader bare vilde.

Filippine. Nej, Konrad! Fader er saa god, han gjorde det vist gjerne, naar han saaf sandt kunde, jeg har endnu 6 Godskende, og hos os hedder det: af Haanden i Munden.

Raff. [sagte til Frisk] Her, lille Broder, Du vilde vist ønske, at alle Kanefarterne vare Fanden i Bولد og at Du havde Dine Penge endnu.

Frisk. [nikker med Hovedet]

Konrad. [stammer] Naa, saa — saa lev da vel! [rækker hende Haanden]

Filippine. Lev vel, kjere Konrad!

Konrad. Giv mig det første Kys.

Filippine. Jeg veed ikke, om det er ret!

Konrad. Jo ved Gud, er det ret!

Filippine. Naa, naar Du siger det!

[Kysser ham undseeligt] Kom snart igjen.

Konrad. Ak, Filippine! alle de Ubre, jeg imidlertid gjør, ville sikkert gaae for hurtigt; jeg vil bestandig bilde mig ind, at jeg saa kommer lidet snarere hjem.

Filippine. Lad os ofte høre fra Dig. Fader har sagt, at Du gjerne maae skrive ham til. Jeg kan ogsaa skrive, kjere Konrad; det veed Du ikke engang. Og saa vil jeg ogsaa skrive til Dig, om Fader vil tillade det.

Konrad. Jeg vilde ogsaa gaae ind til Din Fader — men jeg vil ikke lade ham see, at jeg har grædt — — hils ham fra mig. —

Filippine. Græd nu ikke, kjere Konrad! [hun tørrer hans Øine med sit Forklæde.] Du gjør mig ganske bedrøvet. Vær ved godt Mod. Nu gaaer jeg lige ind i mit Kammer og beder; jeg vil bede ret af Hjertet, at Du maae blive frisk og sund — og komme snart igjen — [hun brister i Graad] Lev vel! lev vel! [gaaer]

Fjerde Optrin.

De Forrige uden Silippine.

Konrad. [Læner sig op til et Hjørne og græber]
— Ja, lev vel! lev vel! — det er let sagt —
men, hvor skal man kunne leve vel, naar Hjer-
tet er borte?

Griff. Hør Monfrere! De Folk maae vi
hjælpe.

Rass. Ja, hvordan?

Griff. Jeg har udspesuleret noget —

Rass. Som kunde indbringe 300 Rd.? —

Griff. Det forstaaer sig.

Rass. Og nu nylig kunde Du ikke en-
gang betale fire Glas Punsch.

Griff. O, for et Par Glas Punsch gider
jeg ikke lade min Emule Wittighed sætte sig i Be-
vægelse. Men saadan en kjon Tøs — ja, var
Knekten ikke saa brav, som han er, beholdt jeg
hende Ganden tage mig, for min egen Mund!

Rass. Jeg er dog nysgjerrig efter at vide
hvad Du vil foretage Dig.

Griff. Du maae staae mig bi.

Rass. Med Fornøjelse!

Konrad. Naar, munter, Konrad! — af-
sted! — jo længer Du er her, jo længer varer
det, inden Du kommer tilbage igjen. — Der er
intet andet for! [han kaster Kyffe mod Silippines Huus]
Gud bevare Dig. [vil bort]

Griff. Hejda, gode Ven! Jeg vilde gjerne
tale et Ord med ham.

Konrad. Hvad vil De mig?

Frisk. Hvad jeg vil ham? — Hm! Jeg har nylig hørt, at han gjerne vilde have en 300 Daler.

Konrad. Al ja, naar der var et godt Menneske, som vilde laane mig saa meget.

Frisk. Det gode Menneske er jeg; havde jeg bare Pengene.

Konrad. De har dem ikke?

Frisk. Ikke saa Gud en halv Skilling.

Konrad. Naa, hvorfor opholder De mig da? Nu kunde jeg allerede have været ude af Porten og kunde have grædt uden at blive holdt for Nar [vil gaae]

Frisk. Saa vie dog lidet! Veed han ikke, at et fiffigt Hoved ofte er 3 Gange saa meget værdt, som De lumpne Penge han trænger til — Fat Mod, min Ven! [slaaer ham paa Skulderet] Jeg gjør ham til Mester og beder mig selv til Bryllup hos ham.

Konrad. [tvivlraadig] Marres ikke med en fattig Djevel.

Frisk. Marres gider jeg rigtig nok forbandet gjerne, men aldrig med nogen fattig Djevel. Bliv her et Par Minutter, og jeg skal paa min Værelse være her strax igjen; saa skal vi faae at see, hvad vi kan gjøre. — Kom Rask, jeg har noget at snakke med Dig. —

Rask. Jeg er fordomt nysgjerrig.

Begge [gaae ind i Raskes huset]

Femte Optrin.

Konrad (ene)

Skal jeg troe ham? — Eller mon han har mig til Bedste? — Kunde han det, var det slet af ham — Ih nu! jeg vil i Herrens Navn bide det endnu. Det værste, der kan hændes mig, er dog ikke andet, end at jeg staaer lidet længere og seer paa det kjære Huns; og derved plejer Tiden ellers ikke at blive mig lang.

Sjette Optrin.

Griff [med et stort gammelt tilrøget Malerie i gammelsbøgs Ramme] og Rast [begge fra Rastehuset] Konrad.

Griff. Den Slubbert af Bert vilde ordentlig gjøre Ophævelser!

Rast. Men Herre Gud, lille Broder, det er jo dog hans Ejendom.

Griff. Ih hvad! Det Svavs har sikkert hængt i et Par Hundrede Aar paa Rjokentrappen, og det er jo saa tilrøget, at man neppe kan see hvad det skal forestille.

Rast. Han kunde dog have varmet sin Stue engang med Rammen.

Griff. Na, naa, lykkes mit Anslag, skal han faae en heel Rigsdaler for den; og jeg skal ovenikjøbet love ham, aldrig at blive nogen

anden end ham Penge skyldig for Punsch. —
 Maa, min gode Ven! (til Konrad) see engang paa
 dette Malerie; hvad mener han? skulde man vel
 kunne fortjene 300 Rd. med det?

Konrad. Ja, jeg forstaaer mig ikke paa
 det; men det kommer mig for, som det ikke var
 en halv Skilling værdt.

Griff. O, det er godt at mærke, at han
 ikke forstaaer sig paa Kunsten! Gaae nu imid-
 lertid ind til sin tilkommende Svigerfader, og
 vent der rolig en halv Times Tid, eller maaskee
 ikke engang saa længe. Og pas paa: enten raa-
 ber jeg her udenfor: Victoria! eller ogsaa jeg hen-
 ter min Pudel og lader den tude af Livskræfter.
 Skeer det første, kommer han strax herud med sin
 Kjæreste. Tuder derimod Pudelen, ja, saa faaer
 han at tage til Takke med min gode Villie, og at
 spadserer alene ud af Porten.

Konrad. De lader til at være en løjerlig
 Tyr; men, De seer dog tillige saa ærlig ud. Jeg
 troer ikke De vil drive Gjel med en fattig Djevel,
 som Skjæbnen desuden holder for Nar. Jeg vil
 derfor i Guds Navn gaae ind et Øjeblik (gaaer ind
 til Filippine.)

Griff. See der! (giver Raff Materiet og bota-
 ster det lidet af med sit Tærklæde) — Das half mein'
 Geel gewaltig! nu kom Prinsessen for en Dag —
 og lille Moses med! — (til Raff) Gjør nu Dine
 Sager godt, imidlertid vil jeg studere paa min
 Rolle og bringe Pudelen i Nærheden, om vor
 Plan skulde mislykkes. (gaaer)

Rask. Nu Haand paa Bærket! Gribsk
Mod, Antonius! — (banker paa Lesbo's Dør.)

Syvende Optrin.

Lesbo (i Vinduet) Rask.

Lesbo. Hvem der?

Rask. Maae jeg tage mig den Frihed at
spørge, om jeg har den Ere at tale med den be-
rygtede — berømte — vil jeg sige, Hr. Lesbo?
Spillernes Tilflugt, Studenternes Trost, hele
Byens Mod og Hjælpemand?

Lesbo. Uden Complimenter; hvad godt?

Rask. Jeg onskede at laane en Rigsdal-
lers Penge mod godt Pant.

Lesbo. Vi vil see hvad der er at gjøre der-
ved; jeg skal strax komme ned. (lukker Vinduet)

Rask. (til-Maleriet) Maa, du lille Moses!
Du har jo engang pryglet Vand ud af en Klippe,
lad os nu see, om Du kan liste Penge ud af en Ma-
gerkarls Radvælsker.

Lesbo. (kommer ud) En Rigsdaler trænger
man til?

Rask. Ja, min Herre! Jeg er en Kunst-
ner, en Maler; jeg gjør, uden at rose mig selv,
godt Arbejde, og de Store bestille meget hos
mig, men de betale forbandet slet. — Jeg maa
løbe i flere Maaneder efter mine Penge.

Lesbo. Ja, ja, det er en miserabel,
brødløs Kunst.

Rask. Nylig har jeg maattet male det ægyptiske Mærke for Konferentsraad Alsborg, og jeg tør sige, at det er et Mesterskylt: det er mit Sjæl! saa mørkt, at man ikke kan see en Haand for sig. Jeg har fortjent et halvt Hundrede Daler dermed; for 3 Uger siden skulde jeg allerede have havt dem; men, jeg er bestandig bleven bestilt fra den ene Dag til den anden; inidlertid er mine Penge gaaen med; Kone og Børn vil have Mad, og jeg ejer hverken Hvid eller Skilling.

Lesbo. Det kommer ikke mig ved [vil gaae]

Rask. Jeg beder om Forladelse, min bedste Hr. Lesbo, det kunde dog nok hænde sig, det kom Dem ved, for jeg maa sige Dem, at jeg har i Sinde at laane en Rigsdaler af Dem.

Lesbo. Jeg laaner aldrig Kunstnere. De folk pleje ikke at have noget at seje ud, uden Laurbærkrandse, som man da ikke kan bruge andet af, end Bladene til Snursteg.

Rask. Seer De, i Eftermiddag betaler Konferentsraaden mig ganske sikkert mit ægyptiske Mærke. Og jeg betaler Dem da igjen paa Timen Rigsdaleren med paaløbne Renter. Hjælp mig blot nu i dette Øjeblik, at mine stakkels Unger kan faae noget i Livet.

Lesbo. Ih, sikken Snak! Gaae til Fatig Directionen, og sæt herefter ikke flere Unger i Verden, naar han ikke kan føde dem.

Rask. Men, jeg tilbyder Dem et kostbart Pant.

Lesbo. Et Pant? et kostbart Pant? han?
— Naa — det gad jeg Sku see!

Kass. Seer De her, min Herre! — Her
seer De Kong Pharao's Datter, da hun finder
Moses i en Kuro ved Nilens Bredder. Det er
et Mesterstykke af den berømte Raphael d' Urbino.
Jeg vilde ikke miste det for 400 Rd.

Lesbo (tager sine Briller paa) Lad os da en-
gang see det; det veed jeg dog koster ingen Penge,
he? — Det seer forbandet bestidt ud. Jeg vilde
ikke give 400 Regnepenge for det. (tager Brillerne
af igjen)

Kass. Guddommelige Raphael! Hvilken Be-
pottelse! Der har over 20 Gange været budet
mig 200 Rd. for det.

Lesbo. Da skulde han, min Sandten!
have slaaet til.

Kass. Himlen bevare mig! Det er min
eneste, min kostbareste Skat. Jeg har bragt det
med fra min italienske Rejse. Det er en ægte Ra-
phael, der er graven op af Ruinerne ved Portici.

Lesbo. Ja, det seer rigtig nok forbandet
ruinenert ud.

Kass. See kun, hvilken herlig Tegning!
hvilken Undighed, der er udbredt over Prinses-
sens hele Person!

Lesbo. I mine Øjne seer hun ud som en
Malkewige

Kass. Det er den nederlandste Skole.
Og betragt engang hvilken levende Colorit.

Lesbo. Det seer jo ud som latter Nildynd

Raff. Kan Deres Hjerte da ikke røres af de spillende Diamanter, som pryde Prinsessens Diadem?

Lesbo. Ja, vare de saasandt ægte!

Raff. De ere ægte! De ere af Raphaels Pensel!

Lesbo. O, rejs ad Helvede til med hans penslede Diamanter! Saadant Smørerie kan man ikke blive af med, uden paa Minister-Auctioner, og de ere saa forbistret sjeldne. Til mig maa man ikke komme uden med hvad, der er solidt. Saadan kom der ogsaa forleden en Mossis Skribent til mig, og vilde pantsætte et Sorgespil, han havde smurt sammen; men troe mig, jeg tog ham artigt i Skole! En anden Gang kom der ogsaa en Spillemand, og vilde spille en Solo med Variationer for mig, som jeg skulde beholde i Pant, indtil han bragte mig mine Penge tilbage. Hehe! nej! nej! Den gamle Lesbo er gammel, han forstaaer sit Haandværk.

Raff. Kun een Rigsdaler indtil i Eftermiddag.

Lesbo. Ikke en Skilling!

Raff. Allerkjæreste Hr. Lesbo! Hundrede Procent.

Lesbo. Det kunde lade sig høre; men, han var i Stand til, at lade mig beholde den gamle Kaffelovns Skjærm.

Raff. Jeg skulde lade min kostbareste Skat i Stikken for en Rigsdaler? Nej, saa kjænder De mig ikke ret! For vilde jeg bringe Dem et af mine Børn.

Lesbo. Jh, det var en smuk Betaling!

Rask. Vær ubekymret. Præcise Kl. 4 har De Deres Penge igjen; — og — naar De eengang skulde have Lyst til at lade Dem male — skal jeg med Fornøjelse være til Tjeneste uden Betaling.

Lesbo. Hør, der falder mig noget ind. Jeg er for gammel til at lade mig male. Ude paa Assistentskirkegaarden har jeg ladet sætte et dejligt sort Brædt over min salig Kone. — Hun var det vel værdt, den dydige Kvinde. — Men, baade Gravskriften og Maleriet er skyllet rent af. Vil han nu, for Folkesnaks Skyld, male mig det op, — men frit — og sætte saadan et Par Engle og en Vor Herre, eller saadant noget paa det, og saa betale mig Rigsdaleren dobbelt, saa vil jeg denne Gang hjælpe ham ud af Kniben.

Rask. Top, Hr. Lesbo! Hvad gjør man ikke for Kone og Børns Skyld? som Prokurator Faldsmaal siger.

Lesbo. Gud kjender den gode Mand. — See, der har han en Seddel. Gaae nu med Gud — og snyd mig ikke!

Rask. Tusend Tak! Her er Maleriet. Men tag det for Himlens Skyld vel i Agt! Kommer det til den ringeste Skade, faaer De en Proses paa Halsen. (gaaer)

Ottende Optrin.

Lesbo (ene, seer paa Maleriet)

Naa, naa! der var da ikke tabt saa stort, om det gamle Skaberaf kom til Skade. Hendes Kon-

gelige Høshed vilde jeg min Sandten ikke have til
Kokkepige og den lille Moses seer jo ud som en
Pattengris. — Hvilket Bæsen den Karl gjør af
dette Skilderie! Men saadan ere de allesammen,
disse saa kaldte Kunstnere; det er ret nogle snorrige
Folk! — Jeg har sommetider seet det paa Auc-
tioner. Saadan en Gaffel — eller hvad de kal-
de den Knekt — er noget skident, sort Emore-
rie, som man neppe kan see en Streg paa; og
saa hyde de Karle, som de vare rent bindegale,
ligesom det kunde være gammelt Guld, man kun-
de smelte om. Det kan gjerne være, at denne Lin-
gest ogsaa er saadant et kostbart Stykke.

Niende Optrin.

Lesbo. Trist (Kommer trallende med Briller paa.
Da han, som af en Hændelse, faaer Dje paa Maleriet, sy-
nes han at studse.)

Trist. Hvad seer jeg? min Herre! Hvad
seer jeg?

Lesbo. De seer den lille Moses og Kong
Pharao's Datter.

Trist. God dam! Det er en Raphael!

Lesbo. Ja, ja, saadan troer jeg ogsaa
det var, han kaldte ham.

Trist. En Raphael! En Original! Hvil-
ken Hændelse! Hvilken Lykke! Jeg er ude af mig
selv af Glæde.

Lesbo. (affides) Jeg troer den Karl er gal!

Griff. Sir! Er dette Malerie Deres?

Lesbo. Saa halvt om halvt.

Griff. Vil De overlade mig det? Jeg betaler Dem honet.

Lesbo. (affides) See see, saa har Maleren dog ikke narret mig. (højt) Ja min Herre! jeg vilde nok overlade Dem det; men —

Griff. Men, det er dyrt — vil De sige?
— Ligemeget! Jeg er en Rejsende, en Engellænder, som krydser Europa igjennem for at samle Kunstsager. Jeg har allerede med store Bekostninger skrabet meget interessante Stykker sammen; men en Raphael, saadan en Raphael! fattedes mig endnu. Forlang, min allersødeste Ven! forlang!

Lesbo (affides) For Fanden! (højt) Ja, naar jeg kun —

Griff. Vil De have 300 Rd.? Jeg betaler dem paa Stedet.

Lesbo (affides) Død og al Ulykke! —
(højt) Maleriet tilhører egentlig ikke mig, det er kun givet mig i Bevaring. —

Griff. Hoor er den lykkelige Besidder?
Jeg maae see ham, tale med ham, omfavne ham, lade ham indfatte i Guld —

Lesbo (affides) Han er retskaffens hidsig!
— (højt) Hør, veed De hvad, Hr. Engellænder, jeg vil tale med Ejeren af Stykket —

Griff. Men snart, bare snart! jeg brænder af Begjerlighed!

Lesbo. De seer, det er et kostbart Stykke; og, saavidt jeg veed, sætter Ejermændene selv stor Priis paa det.

Griff. Lad ham forlange! Saameget han vil!

Lesbo. Tegningen er af den nederlandske Skole og Kolobriten af den italienske. Prinsessens Brillanter ere allene 300 Rd. værd imellem Brødre. —

Griff. Yes, Sir, yes!

Lesbo. Jeg beder Dem derfor, bestemt at erklære, hvor meget jeg naa hyde.

Griff. Hør, my dear friend! jeg er en rig Lord; jeg ejer betydelige Godser i Calcutta, som indbringe mig en halv Million om Aaret. Malerier ere min Drøm; og dersom De kan skaffe mig dette for 600 Rd., giver jeg Dem oven i Kjøbet som Mægler, 30 Rd.

Lesbo. Men, jeg beder Dem betænke, Deres Excellence! saadant et kostbart Malerie! 600 Rd. ere jo ingen Priis derfor!

Griff. Naar, naa, paa et Par Hundrede Daler mere eller mindre skal det heller ikke komme an.

Lesbo. Jeg vil see hvad jeg kan gjøre. I Eftermiddag imellem 4 og 5 bringer jeg Deres Excellence Svar.

Griff. En Evighed for en Amateur, som jeg! Vel Sir! Jeg logerer i Hotel du grand Nord. De 4 Rejsevoogne, som holde i Gaarden, ere allesammen mine. Pakvognene har jeg sendt i Forvejen. Naar De kommer, spørger De alene

efter Lord Pittels Kammertjener; og dersom han ikke strax skulde være ved Haanden, kan De lade Dem melde af en af mine Jægere. Bringer De mig Maleriet, skal jeg, by God! modtage Dem med en rygende Bowl Punsch, som De aldrig har smagt Nage til; og jeg skal desuden vise Dem et Malerie af den berømte Quitschiqvatschi. De er, God dam! en stor Kjender, som jeg hører, men, naar De faaer det at see, vil De tabe baade Næse og Mund, for det slaaer Sparto til hele Verdens Malerier. Og jeg har været saa særdeles heldig at faae det for den Bagatelle, 3000 Rd.; men det bliver imellem os! Adieu Sir! Jeg venter Dem med Længsel! (til Maleriet i det han gaaer) Adieu, ma princesse!

Tiende Optrin.

Lesbo (ene)

Jeg troer det Menneſſe har tabt Forſtanden; 3000 Rd. for en Quitschiqvatschi! Ei, ej! her gjælder det at smedde, medens Jernet er varmt. Jeg fæe, som ikke ſpurgde Maleren om, hvor han boede. Kunde jeg nu ſtrax faae denne Handel bragt i Rigtighed, ſaa var det en fed Steg. Men at vie til i Eſtermiddag — ſaadanne Her- rer betænke dem ofte i et Øjeblik. — Hvad ſeer jeg? Jeg lykkelige Heſt! der kommer han jo, ſom han var kaldet.

Ellevte Optrin.

Raff. Lesbo.

Raff. Det er vel, at jeg finder Dem. Konferentsraaden var dog ærligere, end jeg tænkte. Da jeg kom hjem, fandt jeg allerede Pengene for mit ægyptiske Mærke. Her bringer jeg Dem nu Rigsdaleren tilbage, og vil gjerne lægge een til.

Lesbo. Ih, Gud bevare's! Hvem vilde være saa ukristelig, at tage Renter for det Kvarters Tid.

Raff. Na, saa takker jeg, og ønsker, at den Lede heller aldrig vil tage Renter af Dem i sin Tid.

Lesbo. Hehehe! De er ret en snorrig Tyr!

Raff. Giv mig nu mit Malerie, og lev saa vel.

Lesbo. (holder fast paa Maleriet) Men, saa hør dog. — Medens De var borte, har jeg staaet og betragtet det ret nøje! I mine unge Dage — o! da var jeg en stor Kjender! og en stor Liebhaber! Pokker veed hvordan det er gaaet til, men jeg troer, den gamle Dren er vaagnet paa ny hos mig. Det er en Rakel! en ægte Rakel! Det kan jeg grangivelig see.

Raff. Ikke sandt?

Lesbo. Eræerne ere maaſkee af Ruben, men Figurerne ere unægteligen af Rakel; De hører, jeg forſtaar mig paa det.

Raff. Ja, det hører jeg.

Lesbo. Hor, veed De hvad? Vil De overlade mig Maleriet, saa betaler jeg Dem det anstændigt.

Raff. Jeg vil ikke stille mig ved det.

Lesbo. Men, naar jeg nu gav Dem 100 Rd. for det? ikke sandt? det trækker!

Raff. Hvad tænker De paa? 100 Rd. for en Original af Raphael!

Lesbo. Meer end 200 Rd. er det dog ikke værdt?

Raff. Det er 1000 Rd. værdt imellemst Brødre.

Lesbo. Na, Sniksnak! Naar jeg giver Dem 250 Rd., saa er det godt betalt.

Raff. Hor, min Fader, var jeg en rig Mand, fik han det ikke for alt Verdens Guld; men, da jeg er en fattig Djevel, og har 6 Børn, der skriger om Brød, skal De have det for 600 Rdlr.

Lesbo. 600 Rd.? — Nej, det var der intet at fortjene ved.

Raff. De vil fortjene paa det? O, saa faaer De det slet ikke. Jeg troede De var en Kjender, en Liebhaber.

Lesbo. Ja, ja, det er jeg ogsaa; vist er jeg saa. Og jeg har saaledes forgabet mig i dette Malerie, at jeg er i Stand til at give 300 Rd. for det; men ikke en Hvid mere.

Raff. [affødes] Dermed var Konrad hjulpen; men, hvad have vi saa til Punschen og Marsteraden?

Lesbo. Hvad smaaafnakker De der for Dem selv?

Raff. Jeg gjorde et Overslag. Pengene ere mig rigtig nok fjere. Det er dog lutter rede Penge?

Lesbo. Kene fjere Kontanter. Dejlige nye blaa Sedler!

Raff. Saa har da nu eet Ord, saa godt som fire og tyve — 320 Rd. — og vil De ikke give det, bærer jeg mit Malerie hjem igjen (tager efter det)

Lesbo. Holdt! holdt! Man har jo dog vel Lov til at betænke sig? Det er ikke 320 Karstoffer, man handler om.

Raff. Men hurtigt, inden jeg fortryder det.

Lesbo. Velan da! siden den lille Moses smiler saa venligt ad mig — Lad gaae!

Raff. Det vil virkelig falde mig tungt, at stille mig fra Kong Pharao's elskværdige Datter.

Lesbo. Hvordan gaaer det da mig? Det er dog ikke andet end en malet Prinsesse, De giver Slip paa, jeg maa derimod smukt stille mig ved virkelige Penge! (tager en Brevtaske frem)

Raff. Ja, det beroer endnu paa Dem selv; dersom De kanskee — —

Lesbo. Nej, nej! Et Ord, et Ord, en Mand, en Mand. See, der er 3 Hundrededalerssedler og 2 Tirigsdalerssedler; De have saamen aldrig været i Hænder før.

Raff. Meget rigtigt! (til Maleriet) Jeg skal altsaa nu sige Dig Farvel, dejligste Prinsesse!

Lesbo. Ja gjør det i Guds Navn! for det kunde vel træffe sig, at De ikke saasnart fik hende at see igjen. He he he he he! [affides] Nu skal Engelländeren faae Lov til at spytte i Bassen. [højt] Adieu, min Hr. Kunstner! Jeg beder at hilse de Smaa [vil gaae ud ad den Side, der er lige over for hans Huus]

Kass. Hvor vil De hen med Maleriet? Bærer De det ikke hjem?

Lesbo. Jeg vil — jeg vil strax hen og bestille en ny kostbar Ramme til det; He he he he! [gaaer]

Kass. [ene] Ha ha ha! Naa, Du vil falde i Forundring! — Det er dog en besynderlig Fornøjelse, man føler ved at tage en Skurk ved Næsen.

Solgte Optrin.

Friss. Kass.

Friss. [kommer listende ind] Gif det an?

Kass. O, ja! See, her er 300 Rd.

Friss. Bravo! hyperligt!

Kass. Og her er endnu 20 Rd. pro studio & labore!

Friss. [fortrædelig] Hvad skal det betynde?

Kass. Men, lille Broder! vi maae jo dog betale Borten hans Punsch og Malerie, og desuden maa vi jo ogsaa paa Mafferaden i Alfren.

Friss. Det maa vi, men, det havde dog været bedre, at vi ikke havde behøvd noget for

og selv. Imidlertid — gjort Gjerning staaer
ikke til at ændre — [Vender sig mod Filippines Fa-
ders Huus] Victoria! Victoria!

Trettende Optrin.

Konrad. Filippine. De Forrige.

Konrad. Hvad? er det sandt? Undelen-
tuder ikke?

Frisk. Nej, min Ven! Det var mig —

Kass. Der indede.

Frisk. Bliv her; tag disse Penge; giv
Dig med Din Filippine og glem for alting ikke,
at bede mig med til Fadder.

Filippine. Ak Gud! Ak, naadige Herre!
De er vist en rig Prins?

Frisk. Hverken Prins eller naadig Herre,
mit smukke Barn.

Kass. Og det vilde ogsaa være ilde, om
man endelig skulde være een af Delene, for en-
gang at gjøre et Par Mennester lykkelige.

Konrad. Ja, ret lykkelige! Jeg vilde
gerne takke Dem, men jeg kan ikke — i mine
vaade Øjne staaer min Tak — mere kan jeg i
dette Øjeblik ikke —

Frisk. Allerede for meget, min gode
Ven!

Filippine [vil kysse ham paa Haanden] Gud
gibe det altid maa gaae Dem vel, naadige
Herre!

Griff. Eh, hvem vilde vel lade sig kysse paa Haanden af saadan en smuk Pige? Havde Du buden mig et Kys paa Munden — men, nej! nu vil jeg intet have — nu ikke — og heller ikke i Fremtiden — ellers duede jeg ikke mere, end Hr. Lesbo. Gaaer nu Børn! henter eders Faders Belsignelse; og dersom Du, mit smukke Børn, i Aften vil bage Pandekager til eders Forlovelse, beder jeg os to til Gjest hos Dig [til Mærk affides] Vi kan jo tage derfra paa Mastraden?

Raff. Det forstaaer sig. Det er endda tidsnok.

Filippine. Ak, Konrad! Jeg er ganske ør i Hovedet! — Kom, lader os gaae ind og bede Fader om hans Belsignelse; saa skal jeg bage Pandekager til Dem, gode Herrer; som De aldrig skal have smagt Mærk til; [gaaer med Konrad ind i Huset]

Griff. I det mindste vil maaskee ingen have smagt mig saa godt, som de, Du bager til mig i Aften.

Fjortende Optrin.

Griff. Raff.

Griff. [seer paa Resten af Pengene] Det skal vi altsaa tude op i Aften?

Raff. Det forstaaer sig!

Griff. Hvad have vi saa i Morgen?

Raff. Det samme som før i Dag, lille Broder! ikke een Skilling?

Andet Optog.

(Scenen er et Gjennemgangsværelse i Hotel du grand Nord.)

Første Optrin.

Lesbo (med Maleriet)

Saa vant et ægyptiskt Mærke kan til sine Ender dog være ret godt! Havde det nu, for Exempel, været saa mørkt, som paa Malerens Malerie, han før snakkede om, saa havde jeg ikke faaet alle Byens Gadedrenge efter mig (seer paa sig) Jeg gad dog vide, hvad der er at lee ad mig — (seer paa Maleriet) eller ad Dig, min Prinsesse — eller ad Din Unge! — Ih, lad dem grine, de — de — de — de Drenge! — Jeg har min Skat, har jeg, og den, der lacher sidst, lacher bedst. He he he he!

Andet Optrin.

Marqveuren. Lesbo.

Marqveuren. Hvad staaer han og griner ad?

Lesbo. Han? Jeg er ingen Han!

Marqueuren. Hvad? Er han ingen Han?
Lesbo. Nej, en Grosserer er aldrig nogen
Han.

Marqv. Hvad Djeblen er han da?
Lesbo. Det kommer ikke ham ved! —
Men, logerer ikke Lord Pittel her?

Marqv. Pittel —?

Lesbo. Ja vist, Lord Pittel fra — Kalkut.

Marqv. Nej, her har aldrig logeret no-
gen Lord fra Kalkut. I Hønschuset logere nogle
kalkunstige Haner, men et kalkunst Menneſte har
jeg ingentid ſeet.

Lesbo. Kalkunst Menneſte! — Han kan
ſelv være en Kalkun! Troer han, at jeg for
nichts og wieder nichts ſkulde løbe fra den ene
Ende af Byen til den anden, ſom en Rar?

Marqv. Hvorfor ikke det?

Lesbo. Jh, for en Ulykke! ih! nej! nej!
Mange Tak! Men, jeg har jo ſelv talet med Lord
Pittel fra Kalkut i Formiddag; og hans Excellence
har jo beſtalt mig herhid, fordi han vil kjøbe dette
ſtore, dette fortræffelige Portrait af mig.

Marqv. Det?

Lesbo. Ja, det er Kong Pharaos Datter
med hendes lille bitte Moſes — det er gjort af
en Gaſſel eller Raſael, eller ſaadant noget.

Marqv. Af Raphael? det? Ha ha ha!

Lesbo. Ja, ret, af Raphael (affides) Saa-
dan troer jeg rigtig nok at han kaldte ham (højt)
He he he! (vrængende) Hvad forſtaaer en Bonde
ſig paa Agurkeſalat? — Jeg ſaae jo ſelv hans fire
Rejſſevogne nede i Gaarden.

Marqv. Hans 4 Rejssebogne? Det er Ghyttegods for den ny Amtsforvalter, Hr. Toppel.

Lesbo (glad) Toppel? Naa, seer han, sødeste Ven! Toppel og Pittel og Pittel og Toppel — hvor let kan man ikke løbe surr i de Navne? — Det vidste jeg nok; hans Excellence kunde ikke narre mig; det var han alt for englisferet til! — Naa jeg spørge, min gode Ven, om De er Hr. Lordens Kammertjener eller en af hans Jægere? — Jeg vilde gjerne have den Ære at tale med ham.

Marqv. Jeg er hverken Kammertjener eller Kammerjæger. Og Manden med de 4 Rejssebogne er hverken en kalfunst Herre eller en Lord, men den ny Amtsforvalter, som rejser her igjennem —

Lesbo. O, hvad veed saadan En, som han, hvad en Amtsforvalter hedder paa engelsk!

Marqv. Hvad rager det mig?

Lesbo. Jo, saa min Sjæl, rager det ham! — For, seer han, en Amtsforvalter hedder paa engelsk Lord, og altsaa er det soleklart, at hans Amtsforvalter Toppel, er min Lord Pittel. Hør, meld mig nu, meld mig; men snart, min Kære!

Marqv. O ja! Men, troer han, Amtsforvalteren vil kjøbe det gamle Skjærmbrædt?

Lesbo. Skjærmbrædt? — Gamle Skjærmbrædt? — (vender det om) Hold han sin Næse derfra! — Om jeg lod røge Sild i Ryboder og solgte dem for holstenske, hvad kom det vel ham ved? hvad?

Marqv. O nej! naar jeg ikke kjøbte af dem. —

Lesbo. Det kan han jo lade være. — Meld mig nu og det strax; for ellers gaaer jeg lige ind til hans Excellence; det er min meget gode Ven.

Marqv. Saa vil jeg da melde Amtsforvalteren, at hans meget gode Ven er her.

Lesbo. Gjør kun det. Han kjender mig nok. Hans Excellence var jo færdig at æde mig op i Formiddag.

Marqv. Saa havde han da nok ikke faaet Beef til Frokost (gaaer leende)

Tredie Optrin.

Lesbo (ene)

Hvad mon han vil sige med sin Beef? — Jeg er ellers ikke ganske vel tilmode ved denne Handel. Om den Gavtyv nu havde snydt mig for mine 300 Rd.? — O nej! — nej! — det var ikke til af holde ud! — det bles min Død!! — Sku! gjorde det saa! — og det var da ogsaa første Gang, at jeg var bleven tagen ved Næsen. — En dum Streg var det rigtig nok af mig, at jeg flyede den Præk af en Smører Pengene, førend jeg selv havde faaet Klør paa hvad, jeg skulde have — Men, mit Hjerte, mit forbandte gode Hjerte! — det er Skyld deri. — Havde jeg bare sat paa min Mosfis Lord, der bød mig

de 600 Rd. for dette her, saa puttede jeg kjont Pengene i Lommen og bad Ganden tiere besatte sig med malede Prinsesser; for de have sat saa mangen brav Mand Blaar i Djene.

Fjerde Optrin.

Amtsforvalter Toppel. Lesbo.

Lesbo (affides) O, det er ikke den rette!

(butter)

Amtsf. God Morgen! Er det ham, der er viist hen til mig med et Malerie?

Lesbo. Viist herhen med et Malerie? —

Ja — ja! — Maaskee De er Deres Hr. Søns Papa?

Amtsf. Om jeg er min Søns Fader? Det Spørgsmaal er særdeles naivt; jo, det skulde jeg troe.

Lesbo. Jeg beder om Forladelse, jeg mener, om De er Fader til den unge Hr. Lord von Pittel, som har alle sine Godser i Kalikut?

Amtsf. (leende) Er han gal, Menneſke?

Lesbo. Med Deres gunstige Tilladelse —

Amtsf. Jeg en Lord? Jeg Godser i Kalikut? — Siig mig engang, hvad er han for en snorrig Personage? Hvad hedder han?

Lesbo. Soliman —

Amtsf. Det er jo et Hundenaavn.

Lesbo. De er saa spøgefuld; — Soliman Lesbo.

Amtsf. Og hans Haandtering?

Lesbo. Jeg er Grosserer og handler en
groß saa smaat med Guld og Sølv og gamle Klæ-
der og Masteradebragter og Altsensting — og
saa vekselerer jeg ogsaa — og tjener Næsten af
christen Kjerlighed med Penge — mod sikkert
Pant — vel at forstaae.

Amtsf. Jo, det forstaaer jeg saamen
nok. Han er altsaa hvad man paa godt bredt
Daanf kalder en Nagerkarl.

Lesbo. Bevare's vel! Jeg en Nagerkarl?
Jeg fattige Mand!

Amtsf. Naar, lad os springe over Nager-
karlen. — Vel er jeg ikke Lord Pittel fra Kalis-
kut; men, jeg er en stor Ven af gode Malerier;
og jeg kan lige saa godt lade mig snyde af ham,
som af en anden. Lad mig engang see det Snaab.

Lesbo. Snaab? — dette Snaab? —
Naar De troer det, burde De ikke engang faae Lov
til at see det — men, mit gode Hjerter! — lad
gaae! — See engang, det er et Mesterstykke —
den berømte Raphael gjorde det, da han skulde
være Mester — Ja, see kun ret paa det!

Amtsf. Jo, jeg seer ret nok. Vidste
han saasandt hvad jeg seer!

Lesbo. Naar da?

Amtsf. Og det med saa rene Farver, at
jeg slet ingen Tviol har mere.

Lesbo. Det vidste jeg vel! — man kan
dog seer mærke, at De er en Kjender. — Det
er 1000 Rd. værdt imellem Brodre; ikke sandt?

Amtsf. Det vil jeg just ikke sige.

Lesbo. (nysgjerrig) Men, hvad seer De da? hvad? vil De da sige?

Amtsf. At han ikke alene er en Nar, men endog en udlært Spidsbub.

Lesbo. Hvem? — Jeg?

Amtsf. (smider Maleriet for hans Fodder) Ja, just han! En Bedrager, en Skurk er han! — Det et Malerie af Raphael? Skam sig, at komme frem med saadan en Løgn? Hvor kan han troe, at noget Menneske vil lade sig binde sligt paa Vermet?

Lesbo. Men, naadige Herre! —

Amtsf. Men, slyngelagtige Herre! Skynd sig, og gaae sin Vej.

Lesbo. Behag dog først at tage Kong Pharaos Datter nærmere i Ojsyn.

Amtsf. Hvad er der vel at see paa det gamle Skabillkenhoved?

Lesbo. Forsynd Dem ikke! Det er en reen stjer Prinsesse.

Amtsf. Hun seer jo ud som Galionen paa et Skib.

Lesbo. Men hendes nysselige lille Moses —

Amtsf. Seer jo ud som en Barub. Han ærgrer sig maaskee over, at han er falden i saa flette Hænder.

Lesbo. Vær dog saa god og læg Mærke til de dejlige Træer. De ere af den grønlandske Skole.

Amtsf. Det vil jeg troe; thi de grønlandske Malere maa nok for det meste male Træer efter deres egne Ideer.

Lesbo. Men, Herre Gud! hvad siger De da om Nilstrømmen?

Antsf. Den ligner mere et Stykke af et Par af de nye blaae Soldaterbukser, end en Flod.

Lesbo (efter en Pause, hvori han sørgmodigen har betragtet Maleriet, meget nedslagen) Saa der da ikke er noget ved det Portrait? — Slet ikke? — hvad? — siger De det?

Antsf. Ja, det siger jeg, og det ovenikjøbet: at han jo før jo heller pakker sig og smider sin Prinsesse med samt den lille Moses i Stranden og springer selv bag efter, for paa den Maade at frelse Verden paa eengang fra tre Misfostere.

Lesbo. O, jeg arme bedragede Mand! Gid det ægyptiske Mørke og alle de syv Plager komme over den Malerrad! — Han har tagen mig ved Næsen, ja Gud har han tagen mig ved Næsen! — Konferentsraad Alleborg, som jeg før mødte, og som jeg har saadan lidet Bekjendtskab til underhaanden, sagde nok, at han ikke havde ladet male, hverken noget ægyptiskt eller danst Mørke hos Krabaten, ligesom han aldrig lod noget gjøre af Danst, for det robede kun en slet Smag. — O, jeg Fæe, jeg Fæe! Men — mon man ikke skulde kunne narre nogen det paa? Nej, saa fæist er ingen, uden jeg. Nej! — Jeg er ødelagt, — i Bund og Grund! — Er jeg ødelagt, skal jeg ogsaa ødelægge baade Dig og Din lille Moses! (Er i Begreb med at sparke igjennem Maleriet; men faaer i det samme Øje paa Fri st, som træder ind)

Femte Optrin.

Frist. De Forrige.

Lesbo. Hvad? Seer jeg ret? Kommer De da omsider, min allerkjæreste Hr. Lord? Jeg har søgt om Dem, som De kunde have været en Knappenaal.

Amisf. [affides] Hvad Djeblen! Min Son en Lord?

Lesbo. Her bringer — har jeg den Ære at bringe Dem det fortræffelige Mesterstykke, som De kjøbte af mig i Formiddags. Tag det nu, men snart, inden jeg fortryder Handelen! Det er Koberkjøb! [Rækker ham Maleriet med den eene Haand og holder den anden frem, som for at tage mod Betalingen. Saa godt det lader sig gjøre, beder han med Miner Amtsforvalteren om, ikke at røbe ham] Her har jeg den Ære at forestille Dem den største Kjender og Ynder af de sjonne Videnskaber, Hans Excellence, Hr. Lord Pittel fra Kalikut.

Amisf. Det er mig en sand Fornøjelse, at have den Ære, at gjøre Deres Bekjendtskab. [affides] Det er nok en af hans sædvanlige Geniestreger.

Frist. [affides] Det var dog ogsaa ilde, at han skulde just træffe mig her! Uforstaaenhed staae mig bi!

Lesbo. Deres Excellence kan ikke forestille Dem, hvor jeg er sjeleglad over at see Dem igjen.

Frist [som er kommet sig noget af sin Forlegenhed] Men sig mig, min Herre, hvad dette skal be-

tyde? Jeg kjender jo ligesaa lidet til ham, som til hans Lord fra Kalikut.

Lesbo. Deres Excellence behager naadigst at spase. — Har De ikke i Formiddags kjøbt dette dejlige Portrait af mig for 600 Rd.? Har De ikke bestilt mig herhvid med det? Har De ikke lovet at vise mig et Skilderie, som skulde staae Sparto til al Verdens Skildrier? Det var af en vis — Qvitschiqvatschi.

Griff. Ih for en Ufsærd! Hvad har jeg med ham eller hans Qvitschiqvatschi at bestille?

Lesbo. Og lovede De ikke, at De vilde tage imod mig med en rygende Bolle Punsch, som jeg aldrig skulde have smagt Mage til?

Griff. Punsch? — Han har nok allerede seet for dybt i Glasset. Fy! Brændevinet staaer ham jo ud af Halsen. Pak sig!

Lesbo. Pakke mig! Kej, min gode Herre! Vi spøge ikke. Hvad der er kjøbt, er kjøbt; og jeg vil have mine Penge, vil jeg!

Griff. Dog vel ikke af mig? Hvormed vil han bevise, at jeg —?

Lesbo. Bevise? bevise? O, de forbandede Beviser! Jeg veed heller ikke, hvorfor man skal bevise noget. — Man bør troe en ærlig Mand paa hans Ord.

Griff. Ja — en ærlig Mand.

Lesbo. Desuden vil jeg gjøre min Ealigheds Ed paa det.

Griff. Det blev da vel ikke den første falske, han har gjort.

Lesbo. Jeg vil give min Hals paa, at det er sandt.

Griff. Halsene ere godt Kjøb nuomstunder.

Lesbo. [flaaer sig for Panden] Lesbo! Lesbo! [bedende] Scharmanteste, ærværdigste, ypperligste Hr. Lord! Gjas nu ikke længere med Deres Herligheds ydmygste Tjener.

Griff. Saa meget jeg ellers er for at sjase, er jeg sandelig i nærværende Djeblig intet mindre end oplagt dertil.

Lesbo. [affødes] Den Kjøter! [højt] Behag dog bare blot alleneste at kaste et naadigt Øje paa Maleriet! — Hør! — Jeg vil gjerne flaae noget af — ja, jeg vil tabe paa det!

Griff. Det var Synd at forlange. Er det gamle Dørstykke saa rart, som han siger, kan han jo sælge det til en anden. Jeg skjøtter ikke om det.

Lesbo. [forlegen] Ja, det er sandt — det kunde jeg. Men saa fik Deres Excellence det ikke. Jeg under ingen anden det — Deres Herlighed er en Kjender — det røber dette skarpe Øje! — dette Kjenderblik! [affødes] Den Kjeltring! [højt] Der er saadant noget — noget — inbtagende ved Dem.

Griff. Det er der min Sjæl ikke ved ham!

Lesbo. [holder Maleriet hen for ham] Men ved Prinsessen da — og hendes —

Griff. [flaaer til det] Hverken ved ham eller hans bestialste Prinsesse eller hendes lille Moses.

Amtesf. [som hidtil har moret sig over hvad, der er foregaaet, men som det nu begynder at vare for længe] Fortræk, siger jeg! Hvad er det for noget Brævl?

Jeg er ingen Lord, og han der ligesaa lidet, det vil jeg tage mig paa at bevise.

Lesbo. Kommer man nu igjen med de fordomte Beviser?

Amtsf. Hold sin Mund, siger jeg. Og, for at gjøre Ende paa det, saa vil jeg siden, naar jeg faaer Tid, see nojere paa Maleriet, han kan lade det staae saalænge.

Lesbo. Lade det staae? — Det er saa sin egen Sag.

Amtsf. Som jeg siger! Spaseer! — Om en halv Time kan han komme igjen og høre Beskeed.

Lesbo. Det er godt, — det er meget godt! — men — Maleriet? — Prinsessen? — Moses? —

Amtsf. Om en halv Time kommer han igjen og faaer Beskeed. Hvis han ikke vil betroe mig hans kostelige Prinsesse, kan han tage hende med sig strax. Men, saa bliver der ingen Handel af imellem os.

Lesbo. [affides] Nej, saa lad Hendes Kongelige Højhed sejle sin egen Søe! — (højt) Velan da! Hun bliver her! Jeg overleverer dette Klenodie i Deres egen Haand. Der! — Nej, see engang, hvor bedrovet den søde Engel seer til mig! — Gis Dig til Taals, min Prinsesseglut! Du falder i godt Folks Hænder — og —

Griff (slaaer ham paa Skulderet) Ja!

Lesbo (seer sig forstræffet om) Hvad? — (da han seer Griff) Ja saa! — Ja! Skyldigste Ejerner! — (affides, i det han gaaer) Jeg gaaer ikke af

Stedet. — Jeg skal slaae nede i Porten, som en
Lænehund, og passe paa, som en Smed, at
de ikke praktisere mig min Skat bort. (gaaer)

Sjette Optrin.

Amtsforvalteren. Frisk.

Frisk. (iler glæd hen mod sin Fader) Den
forbandede Knekt! — Naar, velkommen, gode,
bedste Fader!

Amtsf. (støder ham tilbage, dog uden Haardhed)
Saa sagte, min Hr. Søn! Naar man møder sin
Søns dumme Streger førend ham selv, saa seer
det lidet kritisk ud med den første Modtagelse.

Frisk (studser) Jeg vil dog ikke haabe, at
det foregaaende Optrin skulde have sat mig i noget
slet Lys hos Dem?

Amtsf. Og jeg vil ikke haabe, at Du ven-
ter, ligesaa let at kunne tage mig ved Næsen, som Hr.
Lesbo? — Siig mig reent ud hvorledes det
hænger sammen. At det er saadant et Coup de
Genie af Dig, tillader Du mig vel, ikke at tage
i Tvivl?

Frisk (griber Faderens Haand; med Hjertelighed
og lunefuldt Pathos) Den store Kunst, der allerede
har hjulpen mig ud af saa mangen Forlegenhed,
og gjort saa mange af mine dumme Streger ugjorte,
denne, alle Rasp- og Tugthuuskandidaters første
Kunst: Benægtelse, den hjælper altsaa intet her?

Amtsf. Paa dette lange skjønne, poetiske, snilde Spørgsmaal, svarer jeg Dig et meget kort og profaist — Nej! —

Griff. (som før) For det andet. Naar jeg beviser Dem, at det ikke er nogen Skurkestreg, men en vel gjenneomtænkt Finantsoperation, vil De da svinge Tilgivelses-Fanen over mit Hoved?

Amtsf. Du søger Smuthuller, Strik! Men, jeg kjender Dine Finantsoperationer!

Griff. (som før) Denne er faldt ud af Doctor Galls No. 24 Der er Organet for Godmodighed. Og hvad har De videre Vidnesbyrd Behov?

Amtsf. Gaae Du Pokker i Bولد med Dine organiske Vidnesbyrd! — (Tager en Pung op af Lommen) Min Pungs Organer kjender Du særdeles vel, og Du gjør maaskee ogsaa ved denne Lejlighed Regning paa deres Irritabilitet? Men, nej! (putter Pungen igjen i Lommen) Uden Omsvøb! Hvorledes hænger det sammen med dette Malerie? Lad høre!

Griff. De skal snart, meget snart faae det at vide. Og Deres Søns store, opvøjede Sjæl vil sætte Deres faderlige Hjerte i Bevægelse —

Amtsf. Det har min Søns store, opvøjede Sjæl — desværre saa tit gjort.

Griff. Kun et Øjeblik Laalmodighed! Om et Kvarteer er jeg her igjen, for at documentere hvad jeg har sagt, og for at hælde Lønnen for min Daad i — Deres Arme! — (Gik bort)

Syvende Optrin.

Amtsforvalteren (allene)

Den Strik! han er saa fuld af Kneb, som en gammel Procurator; og, kunde jeg ikke saa aldeles forlade mig paa hans fortræffelige Hjerte, vilde jeg være ilde tilmode. — Men, hvad har han for? Og hvorfor mon han har buden den gamle Skjelm saa meget for denne forrøgede Rakkels-ovnsstjærm?

Ottende Optrin.

Marqveuren. Amtsforvalteren.

Marqv. Her er En udenfor og spørger om Hr. Amtsforvalteren.

Amtsf. Lad ham komme ind.

Marqv. (gaaer)

Amtsf. Det er maaskee ham, der er viist hen til mig med Maleriet.

Niende Optrin.

Kaps. Amtsforvalteren.

Kaps. Jeg tager mig den Frihed, at ønske Dem en god Morgen! — Maa jeg være saa dristig at spørge, om det er Hr. Amtsforvalter Lippel, jeg har den Ære at tale med?

Amtsf. Jo! Hvad godt?

Kaps. Jeg beder tusende Gange om Forladelse. Mit Navn er Kaps. Jeg er Erakteur, Restaurateur, Billardeur, og saa videre, her i Staden.

Amtsf. Ja saa! — Hvori kan jeg tjene Dem?

Kaps. Hr. Amtsforvalterens Hr. Søn

har imellemstunder gjort mit ringe Huus den store
 Ære at besøge mig.

Amtsf. Saa?

Raps. Og at fortære af og til hos mig
 en Smule, og saa videre. —

Amtsf. Saa? Det glæder mig; da det
 beviser, at min Son altid har funden sig fornøjet
 hos Dem.

Raps. Fornøjet? Ja det har han altid
 været. Det er ret et lystigt Gemyt!

Amtsf. Sommetider vel lystigt. — Men,
 hvad skaffer mig egentlig den Ære af Deres Besøg?

Raps. Jeg vilde gjerne tage mig den ær-
 bødige Frihed — at insinuere en lille Regning
 [tager en Regning frem] — over mit Tilgodehavende
 hos Deres Hr. Son. Ikke fordi jeg har nogen
 Mistillid til ham — Gud bevare's! Nej! —
 men, for den kjære Ordens Skyld — og han
 staaer til Bogs hos mig for nogle smaa Bagateller
 som De gunstigst vil kunne see heraf [viser ham Reg-
 ningen]

Amtsf. (tager den og seer deri) For Pokker
 det er vel grovt! 115 Rd. 3 Mk. 9½ Sk.

Raps. 9½ Sk.! Meget rigtig! Det er
 besværlige Tider. Alle Ting stige; lige indtil
 Svoolstikker, saa ere de nu dyrere end for 20
 Aar siden.

Amtsf. [læsende i Regningen] Deres Haand
 er saa forbandet ulæselig. Hvad er det her staaer
 der koster 54 Rd.? (viser ham Regningen)

Raps. (læser i den) "Et Middagsmaaltid
 for 2 Personer," — Ja, seer De. Deres Hr.

Søn havde væddet med hans gode Ven, Hr. Kaff, at han ikke kunde gaae min Episefeddél, hvor der gjerne er en 18 til 20 Retter paa, 6 Gange igjennem og lovet at betale hans Fortæring. Men, det er en Karl, den Kaff! Han kan fortære sit Foder! Han begyndte med graa Værter og Suppe og endte med Kage og Megenaugen; og begyndte forfra igjen; og holdt saaledes ved 8 Gange i Træk: og dertil drak han 5 Glaster Langfok, 3 Glaster Champagne, 11 Eoptener og 6 Kopper Kaffe med 4 ristede Franskebrød til.

Amtsf. Det var Fanden til Maaltid. Jeg kunde selv have Lyst til at traktere den Karl engang.

Kaps. O ja, gjør det, Hr. Amtsforvalter! Og saa er De nok saa god, ikke at lade nogen anden end jeg faae Leverancen.

Amtsf. [som ikke har hørt dette, men læst videre i Regningen] Og dette?

Kaps. [seer deri] "Den 1ste August for en Billardfugl 5 Rd."

Amtsf. En Billardfugl? — Den veed jeg dog hverken min Søn eller hans Ven har spist.

Kaps. He he he! Den unge Herre var den Dag saa særdeles opromt og sang og trallede og fløjtede og dansede og drak og saa videre. Og da jeg saa i al Ærbarhed og med al mulig Hosflighed lod et Ord falde om, at jeg ikke kunde taale slikt, saa behagede han at kasse en Karoline efter mig. Men til min store Lykke spaserede den tæt forbi mit Hoved —

Amtsf. Det var Skade at den ikke traf.

Kaps. Jo mæn traf den Kuberne og sløj
lige ud paa Gaden.

Amtsf. Men den sidste Post her ved de 15
Rd.? Den er saa videløftig.

Kaps. (seer i Regningen) Det er en rund
Sum for Quener, der ere slagne itu paa Marqueu-
ren; for sønderbrudte Glas; for Huller i Billar-
det; for knækkede Ruder, og saa videre.

Amtsf. Min Søn har jo paa den Maade
givet Dem ret meget at fortjene.

Kaps. He he he!

Amtsf. Men, hvad skal jeg egentlig med
denne lille Regning? Den er jo ikke til mig,
men til min Søn.

Kaps. (knybende) He he he! Hr. Amtsfor-
valteren var maaskee saa god at staae lidet i For-
skud for ham.

Amtsf. Jeg? — Har jeg spist Deres
Mad eller drukken Deres Vin? — Hvorfor mel-
der De Dem ikke hos min Søn?

Kaps. To Gange ugentligen plejer jeg al-
tid at indfinde mig hos ham; og faaer i Alminde-
lighed hver Gang det Svar, at han ikke er ved
Mussen, men venter med det første Hjelpetropper
hjemme fra.

Amtsf. De skulde gaae ham dygtigt paa
Klingen.

Kaps. Nej, det kan han paa ingen Maade
fordrage; og man udsætter sig endog for at blive
kastet ned ad Trapperne, og saa videre.

Amtsf. Det kunde maaskee være fortjent
(branten) Siig mig nu engang, om dette er det

Hele; thi jeg vil ikke vide af noget Bagsmæk at sige.

Kaps (tænker sig om) Jeg veed ikke mere — — hie! — stop! — lad see! — For Pokker! havde jeg ikke nær glemt — Jeg troer ikke det staaer derpaa. Tillader De et Øjeblik? (tager Regningen og seer deri) Nej, det er der ikke (skraber noget til med Blyant og giver den tilbage til Amtsforsalteren) Den evige Punsch og Windunst gjør En ganske ør i Hovedet, og saa videre.

Amtsf. Hvad er det?

Kaps. "For et bibelsk Stykke, forestillende Kong Pharao's Datter og den lille Moses" Deres Søn behagede i Formiddags at snappe det bort af min Trappe.

Amtsf. (seer forundret paa ham) Hvorledes? Min Søn skulde i Formiddags have taget et bibelsk Stykke fra Dem? Kong Pharao's Datter?

Kaps. Ja, og det uagtet jeg formeligen protesterede derimod.

Amtsf. Det kan Pokker ikke blive klog paa. Kunde De kjende Maleriet igjen, naar De saa det?

Kaps. Det skulde jeg troe! Det var min salig Bestemammas Livsstykke, og hun kunde aldrig faste Øjnene paa det, uden hun græd, og saa videre.

Amtsf. Saa see Dem engang om. Er det kanstee det, som staaer der bag i Krogen?

Kaps. Ja, saa min Sandten er det det! — Hvor i al Verden er det kommet her?

Amtsf. Og dette Malerie skulde min Søn

i Formiddags have taget fra Dem?

Raps. Som jeg siger, og saa videre.

Amtsf. For en Ulykke, og saa videre! Det er jo ikke muligt! Nu nylig var her en vis Lesbo, som min Søn i Formiddags har villet kjøbe det af.

Raps. Lesbo? — siger De — Lesbo? — Ei, ej! hvor kommer den hellige Moses i saadanne vanhellige Kløer? Den Karl er ikke et Skud Krud værd! Han skaffer og aagrer, og saa videre, og er løben fra Konen i Jylland og bryder sig hverken om hende eller hans Søn. Ham kan man ikke troe over en Dørtærskel. Maaſkee endog har han stjaalen det.

Amtsf. Om ogsaa saa var, hvordan Fanden kommer min Søn da til at ville kjøbe et Malerie af ham, som De paastaar min Søn selv har tagen fra Dem?

Griff [udenfor] Kun lige ind Børn! Værer ikke bange. Kun lige ind!

Tiende Optrin.

Konrad. Filippine. Griff. De Forrige.

Griff (trækker Konrad og Filippine ind med sig, og seer ikke Raps, der drager sig tilbage, saasnart han hører Griff's Røst udenfor) See, her er jeg Fader! Nu skal De see —

Amtsf. Jo, Du er mig en net Patron. (viser ham Regningen) Er det ogsaa Finantsoperationer?

Griff. Hvad er det? Raps! Har den Spidsbub ogsaa allerede været her?

Amtsf. Jo han har saamen.

Griff. Da har jeg rigtig en Ting at bede Dem om, som De ikke maae afslaae mig. Gjør mig den Tjeneste og betal — —

Amtsf. Hr. Kaps's Regning. Ikke sandt?

Griff. Nej! nej! lige det Modsatte! gjør mig den Tjeneste og betal den ikke; thi større Skurk, end denne Kaps, gives der ikke i alle Jordflodens opdagede og uopdagede Lande.

Amtsf. Men, hvor kan Du — ?

Griff. Som jeg siger Dem Fader. De behøver blot at see ham for strax at spore Gavyven. Han har Dine som en Mulvarp. Næse som en Ugle; Mund som en Bavian; sæt nu dette Misfoster af et Hoved paa et langt Riveskast, bind det paa et Par Stykker, og den livagtige Vert i Windruen, Hr. Kaps —

Amtsf. [brejer ham hastigen om] Staaer for Dig.

Kaps [med indødt Harmel] Den unge Herre har ret en allerkjæreste Maade at spørge paa, og saa videre.

Griff. [fatter sig snart] Staaer den ham an? Det er mig kjær! — Han maae vide, jeg er en Digter paa en Hals; de godt Folk tale altid i Metaphorer, og deri fordojer man Grovheder lige saa let som rumfordst Suppe.

Kaps. De ligge mig dog noget tungt i Maven.

Griff. Det er forunderligt. Han er dog skikkeligen vant til sliig Kost.

Amtsf. Hold nu op med de Narrestreger (til Griff) Siig mig dog — hvorledes? — o! jeg kunde gjøre tyve Spørgsmaale paa eengang!

— Forklar mig dog denne forbistrede Maleriehistorie. Denne Mand forsikkrer mig, at Du i Formiddags har købt dette herlige Stykke af hans Huns, ligesom Du ogsaa vil finde det skriftligen anført paa hans Regning; og alligevel fortalte Du for et Kvarteerstid siden, at Du ligeledes i Formiddag har villet købe det samme Kunstværk for 600 Rd.

Kaps (forundret) 600 Rd.? Hellige Moses! hvilken Pris!

Frisk (som har kikket i Regningen) To Rigsdaler? Erkejode! er Du gal? for det Frimstrands to Rigsdaler? Det er jo ikke to Skilling værdt.

Kaps (hastigt) Og har De ikke selv nyligen buden 600 Rd. for det?

Frisk. Budet, men ikke forlangt. Mit Bud stode ogsaa kun for at snyde ligesaa stor en Bestopper som Du.

Amtsf. Hør, mon cher fils. Det lakker ad Enden med min Taalsmodighed. Gaaer jeg snart Sammenhængen at vide?

Frisk. Strax Fader. Denne Krabat og denne vakkre Slut [peger paa Filippine og Konrad, som staae undseligen bag ved] holde ganske forstrækligen af hverandre. Det kom jeg efter i Formiddag, medens jeg og min Ven Rast — De kender ham jo? —

Amtsf. Om ikke af andet, saa af hans Appetit

Frisk. Medens jeg og han sad uden for vor gode Ven Kaps's Dør og drak Punsch. Kneget

ten tog med vaade Dine Afsked fra sin kjære Piger og vilde med tungt Hjerte vandret ud i den vide Verden, fordi de manglede 300 Rd. til deres Boesættelse. Vi hørte dette; det gjorde os ondt, og vi havde gjerne hjulpet dem; men Beholdningen i begge vore Kasser var netop saa stor, at vi maatte blive vor generøus Vert 2 Mk. skyldige for Punschen.

Amtsf. Et smukt Levet!

Frisk. Hvad var vel herved at gøre? — Hjælpe dem vilde vi, men hvordan? Det var det store Spørgsmaal! Imedens jeg sad og speculerede derpaa, gjorde jeg ellers den Opdagelse, at det er en af de største menneskelige Kunster at give, naar man ikke har noget at give af. Imidlertid opvaagnede min Opfindelses Aand af sin Dvale. Jeg gik ind til min Ven i Bindruen og snappede Maleriet. Rask maatte spille en fattig Maler, og sætte det i Pant for 1 Rd. hos det gamle Affistentshuus, som før var her. Derpaa kom jeg, som af en Hændelse, et Par Minuter efter til den Gamle; gav mig ud for Lord Pittel; bildte ham ind, at det var en Original af Raphael; bød ham 600 Rd.; bestilte ham herhid i Hotel du grand Nord, og smurte Hæle. Lidt efter kom Rask igjen til ham; bragte ham Rigsdaleren tilbage og forlangte sit Maleri udløst. Den gamle Ræv troede at gøre en Fangst og købte det Snabs af ham for 320 Rd. De 300 Rd. gave vi strax til disse Stakler; for de 20 Rd. have vi i Sinde at gøre os en glad Aften, og dermed er Wisen ude.

Amtesf. (forundret og halv ærgerlig) Siig mig dog engang, hvor har Du lært alle de Kneb? Og hænger det ogsaa saaledes sammen?

Frisk. Her staaer de levende Beviser. De have maaskee endnu de blaa i Lommen.

Amtesf. (efter et lidet Ophold, hvori han gaaer frem og tilbage, til Filippine og Konrad) Kom hid engang.

Konrad og Filippine (nærme sig frøgtssomme)

Amtesf. (noget barskt) Løgn og Udflugter see I nok vil ikke hjælpe eder her; tilstaae derfor kun ærligen og aabenhjertigen Alting. Vide I noget om den Historie med Maleriet, som I nu hørte?

Filippine (ganske ængstelig) Nej, det veed Gud!

Konrad. (ligesaa) Ikke eet Ord!

Amtesf. Have I virkelig faaet de 300 Rd. af ham der? (peger paa Frisk)

Begge. Ja!

Filippine. Her er de endnu (trækker dem op af Lommen)

Amtesf. Hvad hedder Du, min Pige?

Filippine. Filippine.

Amtesf. Hvem er Din Fader?

Filippine. Uhrmageren henne paa Torvet.

Amtesf. (til Konrad) Og Du?

Konrad. Jeg er en Uhrmagersvend.

Amtesf. Hvad er Dit Navn?

Konrad. (ængstelig) O Gud!

Amtesf. Raa?

Alle [see nysgjerrigen paa ham]

Filippine. Raa, sig det kun, Konrad!

Frisk. Du sagde jo paa Vejen, at Du hedder Konrad Konradsen.

Konrad. Det er just Ulykken.

Amtsf. Er det Navn Kontrabande?

Konrad. Nej! det ikke; men —

Amtsf. Saa tal da!

Konrad. Af! — Konradsen er ikke mit rette Navn?

Alle. Ikke hans rette Navn?

Konrad. Jeg skal sige Dem den rene Sandhed. — Mine Forældre boede i Halsborg og skjenkede for Guld. Min Moder er en brav Kone, men min Fader maa have været en slem En; for engang, de havde vundet en heel Deel Penge i Lotteriet, rejste han bort med alle Pengene og lod min Moder blive tilbage med mig, som var 4 Aar dengang. Da jeg blev lidt større satte hun mig i Lære hos en Uhrmager. Jeg havde altid stor Lyst til at komme til Kjøbenhavn, for at lære mit Haandværk til Gavn. Men det maatte jeg ikke faae Lov til for min Moder, som vilde have, at jeg skulde blive og pleje hende i hendes Alderdom. Lysten at komme hertil fik Overhaand, og jeg formaaede en Skipper til at tage mig med.

Filippine. Gy, Konrad! (græder)

Amtsf. Og lod saa den stakkels gamle Moder blive hjemme og sulte.

Konrad. Nej! jeg har altid sendt hende det Halve af min Ugeløn. Men hvor jeg var, fik hun aldrig at vide.

Kapd. (nu til Tippet) Hr. Amtsforvalter! Tillader De? Et Ord! (taler sagte med ham)

Griff. Græd ikke, min Pige! I Grunden kan det jo være Dig det samme, hvad han

hedder, naar han kun elsker Dig. — (Til Konrad)
Men, hvad hedder Du da egentligen?

Konrad. Det veed jeg ikke. Min Moder har været givet 2 Gange; og saasnart min Fader var løbet sin Vej, tog hun sin første Mands Navn. saa jeg aldrig har hørt den andens. Da jeg kom hertil maatte jeg have et andet Navn, for at hun ikke skulde faae Spor paa mig; jeg satte derfor sen til mit Fornavn og kaldte mig Konrad Konradsen.

Amtsf. [til Raps] Naar han har hørt det samme om Lesbo, er det ikke usandsynligt, at —

Ellevte Optrin.

Lesbo. De Forrige.

Amtsf. (affides) Han kommer, som han var kaldet. Jeg vil strax føle ham paa Tænderne. [højt] Ah, see! er han allerede der?

Lesbo. Dersom det ikke var til Ulejlighed —

Amtsf. Vor Handel bliver der nok intet af.

Lesbo. Ikke?

Amtsf. Nej! thi seer han, han er bleven skammeligen snydt med det bibelske Stykke der; og dersom han maaskee har betalt det dyrt, beklager jeg ham; de Penge ere saa godt som kastede ud af Vinduet.

Lesbo. Gud forbyde det! [til Frisf] Men, har Deres Herligheds Excellence, Hr Lord ikke buden mig 600 Rd. derfor?

Frisf (med comist Pathos) Wir haben uns bedacht.

Amtsf. Buden, men ikke betalt. Kort og godt den Lord Pittel, der staaer, er min Sen.

Lesbo. Deres Hr. Søn? — Det glæder mig.

Amtsf. Mig ikke! — Men, hvorfor glæder det ham?

Lesbo. Ih nu, Hr. Amtsforvalteren vil dog vist af faderlig Kjerlighed —

Amtsf. Hvad gaar min Søn's Affairer mig an?

Lesbo. Han er dog ikke Deres Stedson?

Amtsf. Nej, det er min kjædelige Søn.

Lesbo. Ih, du min himmelske Fader; saameget desto snarere. Hvad er os vel nærmere, end de kjære Børn? Og hvad gjør en Fader ikke, for at hjælpe sit Barn ud af en Forlegenhed?

Amtsf. Ja, i gamle Dage; men nuomstunder har man jo endog Exempel paa, at Fædre bestjæle Kone og Børn, og løbe Fanden i Vold.

Lesbo. [truffen] See! — har man det?

Amtsf. See engang [viser paa Konrad] Her staar et kjønt ungt Menneſke; hvis Fader var saa ugudelig for — [til Konrad] Hvor længe er det siden, at Din Fader løb sin Vej?

Konrad. Sexten Aar.

Amtsf. For 16 Aar siden at løbe bort med en Gevinſt, han havde vundet i Lotteriet, og at lade sin Kone og 4 Aar gamle Søn blive tilbage i Nalborg.

Lesbo. [affiged] Jeg er om en Hals! — (højt) Det maa ret have været et ugudeligt Skarn!

Griff. Som fortjente Stejle og Hjul.

Lesbo. Det var dog ogsaa vel meget. [tørre Sveden af sig]

Amtsf. Han kjender vel ikke saadan en Mand?

Lesbo. Jeg — bevare's vel! — Jeg har aldrig havt Omgængelse med saadanne Folk.

Griff. Og heller ikke været gift?

Lesbo. Aldrig nogensinde! (affides) Det er ude med mig!

Amtsf. Og heller ikke haft saadan en Søn, som denne vakre Gut?

Lesbo. Ikke det jeg veed. [affides] Jeg veed ikke hvor jeg skal hen af Angest. [hoit] Jeg er — jeg er —

Griff (vender ham til sig). En Esel!

Amtsf. [vender ham ligeledes til sig] En gammel forstokket Synder! Din Frygt røber Dig. See, der staaer Din Søn, som Du styrtede i Elendighed til ligemed hans Moder.

Lesbo (haard og forstokket). Jeg vil ikke vide noget af ham at sige.

Amtsf. (spottende). Ej! Er det den faderlige Kierlighed, han før taledes om? Hvad gjør ikke en Fader, for at hielpe sit Barn ud af en Forlegenhed?

Griff (ligesaa). Han er dog ikke Deres Stedson?

Konrad [godmodigen]. Fader!

Lesbo (svaer ikke et Ord, men staaer ubevægelig og æder Ergressen i sig).

Griff. Allerbedste Hr. Lesbo, luk dog ikke Deres Hierte for den sødeste af alle Gøtelses, Faderkierlighed.

Konrad. Kjere Fader!

Filipp. Bedste Hr. Svigerpapa!

Lesbo (affides). Enaf I til I blive sorte!

Amtsf. Nu forgaaer Laalmodigheden mig. — Hør! Vil han med det Gode spendere en 3 til 400 Rd. paa at gjøre hans Søn lykkelig og faae ham gift med denne Pige, saa skal Sagen falde bort; hvis ikke —

Lesbo. Ikke en halv Skilling giver jeg.

Amtsf. Virkeligen ikke?

Lesbo. Nej! for Satan! nej!

Amtsf. Naa, saa maa jeg da sige dig, gamle Gnier, at du allerede har givet dem.

Lesbo. Hvad? — jeg? — hvordan det? — jeg?

Amtsf. Just du! Maleren, som i Förmiddags narrede dig disse Penge fra, var ærligere end du. Han vidste nok at du ikke med det Gode vilde rykke ud med dem; derfor snød han dig og gav din Søn dem til Medgiwt.

Lesbo [griber hurtigen efter dem]. Hid med dem!

Amtsf. Saa sagte! Han beholder Pengene; og ham overleverer jeg i Rettens Hænder.

Lesbo [ganske forfækket]. Hvad? — mig?

Amtsf. Just ham! — Hans ærlige Raboe, Hr. Raps, kjender et Par Prangere fra Jylland, som forleden saae ham paa Gaden, og fortalte hvilken smuk Mand han er. Vil han ikke godvilligen tilstaae, at denne der, er hans Søn, som alle Omstændigheder tydeligen vise, at han er, saa er her en Mand i Byen, som hedder Politimester, der ikke farer saa lempeligen med Folk, som jeg. Han er min gode Ven, og jeg skal paa bedste Maade anbefale ham til hans særdeles Omhu. Men, for at han jo før jo heller kan komme til at gjøre hans nærmere Bekjendtskab, er det bedst, at du (til Griff) strax gaaer hen og beder ham fra mig, at sende et Par Drabantere herhid.

Griff. I Gjebliktet! [vil gaae.]

Lesbo Saa bide dog lidet! (affædes) De have Kni-
ben paa Struben af mig! [højt] Mit gode Hjerter—
vil da tilstaae dem de 300 Rd., men ikke en Skilling
mere!

Amtøf. Oho! dermed er det ikke forbi.

Lesbo. O vee! o vee!

Amtøf. Dersom denne smukke Historie skay skal blive dyffet ned, maa han 1) erkjende dette unge Menneske for hans Søn; 2) give denne hans Søn end videre 300 Rd. til at sætte sig i Stand med, og 3) give det unge Brudepar hans Velsignelse.

Lesbo. O, jeg arme, jeg ødelagte Mand! — Nu, ja da! Lad ham være min Søn!

Konrad [tager hans Haand]. Bedste Fader!

Lesbo [trækker den til sig]. Gaae ad Helvede til!

Griff [til Konrad]. Lad kun være, min gode Ven! Hans Fader støtter ikke om nogen Taksigelse, og er nu heller ikke i godt Lune.

Amtøf. Det var No. 1. Nu No. 2. Herud med Pengene!

Lesbo [affides]. Jeg gaaer i Jorden! (høit) Jeg har sandeligen ikke saa mange hos mig.

Griff. Ligemeget! Vi lade os ogsaa nøje med Obligationer.

Lesbo (affides). Skam faae den, der gav dig det Indfald! (høit) Jeg skriver saa langsomt, og jeg har ikke heller mine Brillen hos mig.

Griff. De behøver blot at skrive Deres Navn. Jeg skal skrive Resten; det er en Ting jeg har stikkelig Øvelse i. [sætter sig og skriver, samt læser tillige] "Jeg Understrevne tilstaaer herved ret vitterlig Gjæld skyldig at være til min kjære Søn" —

Lesbo (affides). O, jeg uhyksalige Fader!

Griff (som før). "Konrad Lesbo, den Summa 300 Rd., som jeg herved forbinder mig til inden 3de Solemærker"

Lesbo. Holdt! holdt! Det bliver der ikke noget af.

Amtsf. Det bliver derved; 300 Rd. i Species.

Lesbo. Nej, hør! Vil man da rent lægge mig øde? Species? og Coursen er —

Amtsf. Skriv du kun.

Frisk. Jeg er færdig. Sæt dig nu, min ærlige Borgermand, og krads dit Navn herunder.

Lesbo. Gud forlade Dem, saa de handler med mig. [Sætter sig, tager Brillerne paa, og læser det Skrevne.]

Frisk. Ja, det er syndigt, at Du tvinges til, een gang i dit Liv at gjøre noget Godt. Skriv kun under, det er rigtigt altsammen.

Lesbo. Naa, i Herrens Navn da! (Skriver.)

Frisk (snapper Papiret). Mange Tak, min bedste Hr. Soliman Lesbo. (giver Faderen det.)

Amtsf. Godt! — Nu altsaa No. 3. Hans Velsignelse.

Lesbo. Skaan mig derfor, Hr. —

Amtsf. Som jeg siger!

Lesbo. Lad gaae da! Det er det mindste. — Saa kommer da hid, I Øgleunger!

Konrad og Filippine (ville ile i hans Arme, men han strækker Hænderne langt ud og holder dem tilbage).

Lesbo. Tre Skridt fra Livet! (med qvalt Harmes) Jeg velsigner dig, min Søn Konrad, og dig — hvad hedder hun, Mammefelle?

Filipp. Filippine.

Lesbo. Og dig, min Datter Filippine — (kan ikke lenger styre sig) Men, det sværger jeg Eder til, at dersom I Tiggerpaf vover at sætte en Fod over min Dørtærskel, saa drejer jeg Halsen om paa Eder.

[løber ud.]

Griff [raaber efter ham]. Vær saa god og hils Lord Pittel!

Amtsforvalteren, Griff og Kaps [lee].

Lolste Optrin.

De Forrige, uden Lesbo.

Amtsf. Saaledes kom vi ud af det. [til Kaps.] Han er i fornødent Tilfælde Bidne til hvad her er foregaaet. I Morgen kommer han herhid og faaer sin Regning betalt, og saa videre. Maleriet beholder jeg. Forstaaer han mig?

Kaps. Overmaade vel! Jeg har den Ære at anbefale mig, og saa videre. [gaaer bukkende.]

Amtsf. [til Griff]. Du havde rigtig nok for alle Dine dumme Streger fortjent en dygtig Sparlængspræken; men for din ædle Hensigt og det gode Udfalds Skyld skal Du denne Gang slippe for den. For Fremtiden frabeder jeg mig i øvrigt alle slige Graadser og Dranker Regninger.

Griff. Jeg har hertil kun dette at svare: Pater, peccavi; men, jeg lover Gud og Bedring.

Amtsf. Og jeg haaber du holder, hvad du lover. Nu til Eder, I to Forelskede. Du, Konrad, maa ikke træde i Din Faders Godspor, men bliv Din Kone tro indtil Døden. See her! (giver dem Obligationen) tager denne! I have nu en ganske god lille Sum at begynde med; holder godt Huus dermed, og modtager af mig til Brudegave Kong Pharao's Datter. (giver dem Maleriet.) Holder dette Malerie i Algt og Ære, som Eders kostbareste Hunsgeraad; og glemmer aldrig, at det er det, der har gjort Eders Lykke!



